

SINNERS
anonymous

SOMME SKETCHER

SINNERS

anonymus
Anonim BŰNÖSÖK

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Somme Sketcher: *Sinners Anonymous*
Independently published in 2021

Fordította
Medgyesy-Töreky Flóra

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
The Pretty Little Design Co.

ISBN 978-963-636-585-1

Minden jog fenntartva

© Somme Sketcher 2021

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Medgyesy-Töreky Flóra 2025

Somme üzenete

Kedves Olvasó!

Köszönöm, hogy beszerezted az *Anonim Bűnösök* egy példányát. Remélem, legalább úgy élvezed majd az elolvasását, mint amennyire én élveztem a megírását!

Mielőtt belevetnéd magad, tudnod kell, hogy ez a könyv **dark romance**. Többféle triggert tartalmaz, többek között az öngyilkosságról és a szexuális bántalmazásról is szó esik benne. Kérlek, csak saját felelősségre olvasd!

Szeretettel:

Somme

KILENC ÉVVEL KORÁBBAN

Angelo

A Visconti nők imádják túllicitálni egymást a temetéseken. Mindegy, hogy az elhunyt az anyjuk vagy a tizenkettedik nagy-nagynénjük, mindig kurva nagy a verseny, hogy ki tud legkeményebben gyászolni.

Nyöszörgés, zokogás, szipogás. A kölcsönként zsebkendővel elfojtottakat vagy gyűrött papírzsepivel felitatottakat még valahogy el is bírom viselni. A skála másik végén lévő sírásoktól viszont legszívesebben a föld alá vetném magam a halottak mellé. A sikoltozás, a bögés, a jajveszékélés.

Elszakítom a tekintetemet Francis püspökről, és perzselő pillantást szegezek Esme nénikémre.

A kibaszott gurgulázás.

– *Gesù Cristo* – motyogja az unokatestvérem, Tor a mögöttem lévő padsorból. – Múlt héten elvágтам egy rohadék torkát. Pontosan ugyanilyen hangot adott ki.

A padsoromban halk moraj támad, mire én balra sandítok a testvéremre, Rafe-re. Az alsó ajkába harap, hogy visszafojtja a kuncogást. Elkapja a tekintetemet, és felhúzza a szemöldökét, mintha azt kérdezné: *mi van? Vicces volt.* Mellette a másik öcsém, Gabe, összeszorított állkapoccsal, egyenesen előremered.

Francis püspök csak mondja, mondja a liturgiát darálva. Ahogy Esme néni gurgulázása egyre hangosabbá válik, egy

másod-unokatestvér, aki kifejezetten ebből az alkalomból érkezett Szicíliából, úgy dönt, hogy nem hagyja magát lekörözni. Felsikolt, majd kiszuszakolja magát a padsorból, végig csittec-sattog a sorok között az oltár felé, és miközben térdre rogy a koporsók előtt, olyan jajveszékelést produkál, amely úgy hangzik, mint egy leeresztő léggömb.

A nevét sem tudom felidézni.

Olasz tömönatokban elmormolt bocsánatkérések. Felém vetett lázas pillantások. Egy unokatestvér máris ott terem mellette, visszavonszolja a helyére, és a csipkefátyol szegélyét felemelve félig-meddig leszidja, közben pedig vigasztalja.

Francis püspök viszont kizökkent a gondolatmenetéből. Belegabalyodik a mondataiba, összevissza lapozgat, és érzem, hogy a hátam mögött megváltozik a hangulat.

Értem én. A római katolikus temetések gyötrelmesen hosszúak. Még hosszabbak, ha két holttestet kell eltemetni, és az egyikük diakónus. A fapadok percről percre keményebbnek tűnnek, és a gondolatok elkalandoznak a gyászról a Devil's Cove-ban található Grand Visconti Hotel felé, ahol a halotti tor lesz.

Nincs ahhoz fogható parti, mint amelyet egy nemrégiben elhunyt Visconti ad, pláne kettő.

A püspök lepillant az első padsorra, és találkozik a tekintetünk. Kis biccentéssel engedélyt adok neki, hogy rövidre zárja. Nálam gyorsabban senki sem akar eltűnni ebből a templomból. Megköszörüli a torkát, és ismét az egybegyűltekhöz fordul.

– Szeretett testvéreim, a család kívánságára csatlakozzunk hozzájuk a temetőben a gyászszerartásra.

Szánalommal és el nem hullatott könnyel teli pillantások vándorolnak rám. Fivéreimmel felállunk, és egy végső, elidőző pillantást vetve a koporsók felé, lenyelem a torkomban lévő

gombócot, kihúzom a vállam, és megindulok a templom kijá-
rata felé.

Suttogások tengerén gázolok keresztül, tekintetemet az előt-
tem lévő kovácsoltvas ajtóra függesztve.

Mindjárt odaérek. Mindjárt vége.

Rezegni kezd a mobilom a mellzsebemben. Remélem, az asz-
szisztensem az, hogy szóljon, a gép fel van tankolva, és készen
áll, hogy visszavigyen Londonba...

Egy ministránsfű kitarja az ajtót, én pedig egy pillanatra
megállok a lépcsőn, behunyom a szemem, miközben érzem,
ahogy a jeges szél az arcomba vág, és a fagy csipkedi az orromat.
Az időjárás mindig is szélsőségesebb volt idefent a szirten,
mint lent, a városban; a szél viharosabb, az eső pedig heve-
sebb. A mama, az örök optimista, arra emlékeztetett bennün-
ket, hogy bár télen hidegebb van, nyáron viszont mindig me-
legebb van itt.

*Az élet az egyensúlyról szól, Angelo. A jó mindig ellensúlyoz-
za a rosszat.*

Amikor kinyitom a szemem, Rafe áll az egyik oldalamon,
Gabe a másikon. Mindketten követik a tekintetemet a közelgő
vihartól terhes hasú, alacsonyan terpeszkedő felhőkre.

– Micsoda gyönyörű nap arra, hogy eltemessük a szülein-
ket! – sóhajt fel Rafe.

Gabe nem szól semmit.

Elindulunk a sírkövek között kígyózó, kavicsos ösvényen,
aztán megállunk alig néhány méterre a szikla szélétől, ahol
a sáros fűbe két téglalap alakú gödröt vájtak.

Ökölbe szorul a kezem.

Egymás mellett. Együtt az örökkévalóságig. Szerelmük törté-
netének megszépített változata rá lesz vésve egy közös sírkőre.
Azokra a reggeli kocogókra és idetévedt turistákra gondolok,

akik megállnak majd, hogy elolvassák, és azt hiszik, ez a mindennapi emlékeztetőjük arra, hogy a szerelem létezik.

Miközben a bűnös igazság hat láb mélyen van eltemetve a lábuk alatt.

Nem számít, milyen romantikus prózát vésnek a márvány sírkőre, az igaz szerelem nem létezik. Nem más, mint a remény egy másik alakban. Egy eszme, amelybe a szegények és a tehetetlenek kapaszkodhatnak, amikor nincs semmi más.

Pillantásom a temetőn keresztül felénk szivárgó öltönyök és csipkék özönére vetül. A maffia tagjai tudják, hogy a szerelem nem létezik. Nagybácsik és unokatestvérek a feleségük és barátnőjük csuklóját szorongatják ahelyett, hogy kézen fognák őket. Odavetnek pár vigasztaló szót abban a reményben, hogy azok bekussolnak, miközben az órájukat nézegetik, és azt számolgatják, mikor slisszolhatnak majd el a kurváikhoz, oldhatják ki a nyakkendőjüket, és feledkezhetnek meg a Cosa Nostra iránti kötelezettségeikről.

A Visconti férfiak pláne nem esnek szerelembe. Mert az esés azt sugallja, hogy véletlen volt, pedig minden, amit ez a család tesz, hideg és kiszámított.

Egy reszkető kéz ragadja meg a vállamat.

– Alonsónak biztosan nagyon tetszene ez a végső nyughely – mondja Alfredo bácsi, érzelmektől elcsukló hangon. – Itt most felnézhet a templomára, és lenézhet a városára. Mindkettőt a semmiből építette, ugye tudod?

A földkupacra meredve, amely hamarosan az édesanyámra fog nehezedni, kurtán biccentek neki. Megveregeti a vállamat, és egy lépést hátrál. Egyet meg kell hagyni Alfredo bácsinak: tudja, hogy kell érteni a célzást.

Mamát eresztik le először, és azon kapom magam, hogy vele együtt én is ereszkedem, a térdemre, amit más nő kedvéért sosem fogok megtenni. Ökölbe szorított kezem elmerül

a sárban. Egy másik kéz helyeződik a vállamra, és a citrinberakású gyűrű csillanásából tudom, hogy Rafe az.

– Mennyei Atyánk, mivel úgy döntöttél, hogy Maria Visconti nővérünket magadhoz hívod ebből az életből, átadjuk testét a földnek, ahol elfoglalja végső nyugvóhelyét – harsogja Francis püspök, ám szavait rögtön elsodorja a szél.

Fehéren izzó forróság áramlik szét a véremlékben, és megint ott van az a torkomat égető keserűség. Titok- és bűnize van, és nem számít, mennyi whiskyt döntök le hazafelé a repülőúton vagy utána, tudom, hogy soha nem fogok megszabadulni tőle.

– ...Porból lettünk, porrá leszünk... – folytatja a püspök.

Tömjénfüst száll, és beleolvad a reggeli ködbe. Aztán jönnek a rózsák. Vértörösek, tele tüskével, és tompa puffanással landolnak a mahagónifedélen. Rafe leguggol mellém, öklét a szájához emeli, és megfújja. Egy csuklómozdulattal egypár kocka szóródik szét a fedélen, legurul róla, majd a koporsó és a föld közötti résbe esik.

– Az én Szerencsehozó Hölgyemnek – dörmögi, miközben a hajába túr. – Sok szerencsét odafent, mama!

Gabe is térdre ereszkedik. Ahelyett, hogy bedobná a kezében lévő rózsát, előrehajol, ajkát a fához tapasztja, és valami hosszút és szívhez szólót mormol.

Évek óta nem láttam ennyit beszélni.

A virágok és a kártyák nem hullanak tovább, és a tekintetek várakozóan felém fordulnak.

Lassan előkotrok valamit a zsebemből. A csomagolópapír zizeg a kezemben, majd óvatosan a koporsóra teszem, nehogy eltörjön.

Halk kis nevetés csendül fel mellettem.

– Szerencsesüti – mondja Rafe erőtlenül, és szomorú mosolyra húzódik az ajka. – Ez miért nem jutott eszembe?

A mama ugyanúgy hitt a sorsban, mint Istenben. De míg azzal beérte, hogy a nagy embert az égben soha nem látta vagy hallotta, addig a sors létezésére folyamatosan bizonyíték után kutatott. Mindenhol kereste. Vásári javasasszonyok öt-dolláros tarot-jóslásában, a lakáskulcsára akasztott, kis fekete nyolcas biliárdgolyós kulcstartóban.

Meg azokban az istenverte szerencsesütikben. A mama élt-halt értük; minden este vacsora után felbontott egyet, és olyan óvatosan húzta ki a kis papírfecnit, mintha valami értékes ereklye lenne. Értelmet talált a benne lévő bármiféle ködös jóslatban, aztán igyekezett az életét eszerint alakítani.

Eleve egy szerencsesüti miatt került New Yorkból a washingtoni Devil's Dipbe.

Keressd a reményt, ahol sós a levegő, és meredek a szirtek.

Szerette ezt az átkozott kisvárost, mert úgy gondolta, az a végszete, hogy itt kezdjen új életet. Kíváncsi vagyok, vajon a jósnő kordéjában gubbasztva vagy a nyolcas golyó rázásával látta-e valaha, hogy ez a hely lesz a halála is.

Ezután apámat is leengedik. Bíborszínű lepel borítja a koporsóját, melynek tetejére a zöld és aranyszínű dalmatikája került összehajtogatva. Újrakezdődik a zokogás, hangosabban, mint a mamámnál. Felállok, az óceán felé fordulok, és érzem, ahogy minden egyes Visconti szempár a hátamra szegeződik.

Tudom, mire gondolnak mindannyian. Apám halála új korszakot jelent a Cosa Nostra számára, és ez a korszak velem kezdődik.

A Devil's Dip új capójával.

Miközben a halászhajókat és a hullámokon ringatózó teherhajókat bámulom, észreveszem, hogy más tekintetek is szegeződnek rám. Jobbra fordítom a fejem, pillantásom átsiklik a temetőn a kis közút túloldalára, ahol egy csapat ember szorong a buszmegálló alatt.

Összeszorul az állkapcsom.

Kibaszott helyiek. Néhányan a padon ülnek, mások keresztbe tett karral a telefonfülkének támaszkodnak. Mind azt nézik, ahogy a szüleimet elföldelik, és a tekintetükből és tarka ruhájukból ítélve egyikük sem azért van itt, hogy lerója tiszteletét.

Elkapom egy öregember pillantását. Az arca cserzett és megviselt, akárcsak az összes munkásé, akik egy életen át küzdöttek az elemekkel odalent a kikötőben. Téglavörös kabátot és sárga sálát visel, néhány pillanat múlva pedig önelégült vigyorra húzza a száját.

Apám mindig azt mondta, hogy az én vérmérsékletem más, mint a testvéreimé. Az ő dühük lassan ég, mint a gyeritya, és könnyen kioltható, míg az enyém olyan, mint a petárda. Ha meggyújtják a kanócot, pillanatok alatt robbanok, és nem gondolok arra, milyen helyrehozhatatlan károkat fogok okozni. *Ördögi vagy, fiam.*

Nagyszerű tulajdonság egy capótól.

Nem az.

– Angelo, tedd el azt az átkozott fegyvert – sziszegi a fülembe a hirtelen mellettem termő Alberto bácsi.

Nem is emlékszem, hogy előhúztam volna az övemből, nemhogy az út túloldalán álló, pimasz rohadékra szegeztem volna. De most a csoport zaklatott galambrajként széled szét, a hullámverés és a szél hangjában elvesző, pánikoló szavakat tátogva.

Hátrapillantok. Francis püspök elhallgatott, a Visconti nők abbahagyták a zokogást, és mindenki részvéttel, haraggal vagy zavarodottsággal bámul rám. Rafe és Gabe kivételével, az ő a kezük megállt a derékszíjukban lévő fegyverük felett. Rafe elkapja a tekintetemet, és kissé megrázza a fejét.

Nem jó ötlet, tesó.

Annak ellenére, hogy pár lépésnyire állok a halott szüleimtől, egy rohadt fegyverrel a kezemben, elnevetem magam.

Ha Angelo leugrana a szikláról, te is megtennéd?

A mama mindig ezt kérdezte a tesóimtól, amikor belerángattam őket valami baromságba fiatalabb korunkban. Hogy gyűjtsuk fel a szomszédos, régi pajtát, vagy vágjuk el a féket a bringáinkon, hogy megnézzük, ki jut le a leggyorsabban a domb tetején lévő házunktól a tóig.

A válaszuk nem változott. *Igen.*

– Azért vannak itt, hogy megbizonyosodjanak róla, tényleg meghalt-e – mormogom.

– Nem, azért vannak itt, hogy vessenek egy pillantást arra, aki a helyébe lép. – Alberto bácsi elém áll, kitakarva a teherautókba és autókba zsúfolódó helyieket, és megragadja az államat. Szemében büszkeség és bánat keveréke tükröződik. – Alig várom, hogy lássam, mihez kezdesz, Ördögi. Apád büszke lesz rád.

Az állkapocsizmom nekifeszül a hüvelykujjbegyének, aztán előbb-utóbb elereszt. A vállamra tett erős kézzel visszavezet a sírokhoz, Francis püspök pedig ezt jelzésnek veszi, hogy folytassa.

Még több virág kerül a sírba. Alfredo bácsi becsúztat egy üveg különleges kiadású *Smugglers Club* whiskyt, mellettem pedig Alberto bácsi leveszi a Rolexet a csuklójáról, és bedobja.

– Évekkel ezelőtt nyertem a vén gazembertől. Az öreged sosem volt jó a pókerben. – A nyakát nyújtogatva Rafe-re néz. – Nem tudom, honnan örökölted a tehetségedet, kölyök.

Rajtam a sor. Nem ereszkedem térdre, mint a mamánál, hanem a koporsó fölé hajlok, apám fekete rózsafüzérével a kezemben. A gyöngyös lánc kétszer körbetekeredik a csuklómon, a kereszt úgy leng a szélben, akár egy inga.

Sosem vette le.

Amíg én le nem vettem róla.

Megtorpanok, a keresztet a tenyerembe zárom, aztán visszacsúsztatom a nadrágom zsebébe. Amikor felnézek, az unokatestvérem, Dante mered rám a sír túloldaláról.

A gyászszertartás végeztével a föld súlyos puffanásokkal hullik le a mamámra, és minden egyes *koppánás* véglegesebbnek hangzik, mint az előző. Visszafordulok az óceán felé, épp amikor elerednek az első esőcseppek.

Újra előveszem a rózsafüzért a zsebemből, és az ajkamhoz emelem.

– Bocsáss meg, Atyám – mormolom a hideg fémnek, miközben egy esőcsepp hullik az arcomra –, mert vétkeztem.

Megjelenik mellettem Rafe. Rövidesen Gabe is odalép hozzám. Mögöttünk mindenki igyekszik a parkoló autók sorához, esernyők és énekeskönyvek alatt védve magukat az esőtől.

Villámcsapás cikázik a láthatáron.

Isten megpróbál lesújtani rám.

– Olyan, mint az a jelenet az *Oroszlánkirályban* – mormogja Rafe az inge gallérjába, zsebre vágott kézzel. – Ameddig a napfény elér, az a te birodalmad, vagy valami ilyesmi. Ez mind a tiéd, tesó.

Lenézek az állítólagos birodalmamra. Balra a rozzant kikötő, jobbra pedig a sziklafal mélyedésébe beékelődött kisváros. Aztán elfordulok, és elnézek a part mentén Devil's Hollow sötétjébe, és tovább Devil's Cove felé, amely még a köd és az eső ellenére is úgy ki van világítva, mint egy kibaszott karácsonyfa.

– Nekem nem kell.

A szavak kicsúsznak a számon, ahogy azt előre tudtam.

Rafe hátba vág, erősen, mintha nem egy szikla szélén állnánk egy nagyon szeles reggelen.

– Nem lesz könnyű a helyébe lépni, bátyám. De ha valaki alkalmas a feladatra, az Ördögi Visconti.

– Húsz perc múlva indul a gépem Londonba, és nem jövök vissza.

A csend áttör a szélviharon. Fűlsiketítő. Végül aztán szembenézek az öcsém kemény tekintetével, és összeszorul az állkapcsom a fürkésző pillantása alatt. Felvont szemöldökkel keresi a tréfa nyomát a vonásaimon, de vele ellentétben én nem viccelek.

Gabe szokásához híven nem szól semmit.

– Nem jössz vissza Devil’s Dipbe?

Nem jövök vissza ebbe az életbe.

Nem magyarázom meg, hanem az út szélén álló, magányos autó felé biccentek. Rafe sofőrje lehúzza az ablakot, és türelmetlenül bámul ránk. Mellette parkol Gabe Harley-ja egy fa alatt.

– Menjetek a halotti torra! Majd máskor összefutunk.

Rafe halántékán lüktet egy ér, pillantása ég a sok kérdéstől, amelyet nem akar feltenni. Az óceán felé fordulva visszadugom a rózsafüzért a zsebembe, és végigsimítok ázott szakállamon. Néhány pillanattal később a nedves kavics ropogása jelzi, hogy a fivéreim elmentek. Csak akkor fordulok vissza a szüleim sírja felé, amikor Gabe motorjának dübörgése halótávolságon kívülre kerül.

Az egyik sírásó abbahagyja a föld halmozását anyámra. Rátámaszkodik az ásója nyelére, és gyanakvóan bámul rám.

Ahogy elhaladok mellette, egy köteg bankjegyet vágok a sáros mellkasához.

– Ássátok ki! – mordulok rá. – Az én mamám nem való ide.

ELSŐ FEJEZET

Rory

– A nevem Rory Carter, és rossz dolgokat teszek. – A szél elragadja a szavakat az ajkamról, és elsodorja őket a szirt pereméről a háborgó óceán fölé.

Néha szeretem ezt csinálni. Hangosan kimondani, amikor egyedül vagyok, csak hogy megnézzem, hogy ízlik az igazság.

Nem vagyok bűnöző. Csak *rossz dolgokat* teszek. Erkölcstelen megkérdőjelezhető dolgokat. Rosszindulatú, bosszúsomjas dolgokat. Azelőtt nem voltam ilyen, de már egy olyan sötét és makacs folt van a lelkemen, amelyet semmivel sem tudok lesikálni. Ezért nem is próbálkozom többé. Inkább *gyónok*.

Teszek egy lépést a szakadék felé, és visszatartom a lélegzetemet, amikor a kavicsok kigurulnak a tornacipóm alól, és eltűnnek a mélyben tomboló Csendes-óceánban. A szél farkasként üvölt, mintegy figyelmeztetve engem a közelgő viharra. Innen fentről jól látom a távolban fenyegetően gyülekező, az óceán fölött csüngő, fekete és szürke foltokat.

Keserű kacaj tör ki belőlem. Mindenképpen ez volt a sorsom. Hogy ott álljak Devil's Dip legmagasabb szirtjének szélén, és rossz dolgokon járjon az eszem. Ami ironikus, mert három év után először teszek *valami jót*. Egy teljesen önzetlen, önfeláldozó cselekedetet, amit egyetlen épeszű ember sem tenne meg, ha nem lenne annyira kétségbeesve.

Megforgatom a gyűrűt az ujjamon, és lenyelem a torkomban lévő gombócot.

Ha most... *leugranék*. Milyen érzés lenne? Fájna? Minden elsötétülne? Nem hiszek Istenben, sem a mennyben vagy a pokolban, de vajon... kiáltanék-e még egy gyónásfélét, amikor áttörném a víz felszínét, a lelkem megmentésére tett utolsó kísérletként?

Ökölbe szorítom a kezem, és a melegítőfelsőm zsebébe dugom, megemelem a cipőm orrát, és közelebb araszolok a peremhez, amíg a lábam alatt már nincs más, csak levegő.

Adrenalinlöket fut végig a gerincemen, egy pillanatra lehunyom a szemem, és kinyújtom a nyelvem, ízlelgetve a sót, a nedvességet és a veszélyt. Hagyom, hogy a szél átvegye az irányítást a testem felett.

Leszek vajon valaha is ennél közelebb ahhoz, hogy szabad legyek?

Aztán valami más ízt érzek. Valami sűrűt és keserűt.

– Mire készülsz, zuhanni vagy repülni?

Te jó kék cinege!

Felpattan a szemem, és gyorsan elhúzódok a peremtől, miközben úgy érzem magam, mint egy huncut kislány, akit rajtakaptak valamin, amit nem lenne szabad csinálnia.

Kalapáló szívvel fordítom a fejem a hang irányába, és a szemem egy férfin akad meg.

Alig egy lépésnyire áll tőlem. Penge öltönye és még penge-élesebb arccsontja van, amennyire a profiljából ki tudom venni. Még markánsabbá válik, amikor cigarettát dug az ajkai közé, és mélyen belélegzi.

Füst. Ennek az ízét éreztem.

Úgy bámul az óceánra, mintha meg sem szólalt volna az előbb. Lehet, hogy nem is. Jézusom, mióta van itt? És honnan jött? Az időjárás viszontagságaitól megviselt ajkamat megnyalva

a hátam mögé pillantok a temetővel párhuzamosan futó útra. Távolabb egy fekete sportautó áll, szerencsétlen módon leparkolva, első kerekeivel egy régi sírkő szélén.

A kezdeti sokk hatása megszűnik a vállamon, helyet adva egy másik érzésnek. A pániknak. Legkevesbé sem lenne szabad egy olyan emberrel állnom a szakadék szélén, aki *így* parkol. Mert ha nem tiszteli a halottakat, akkor biztosan nem tiszteli az élőket sem.

Lehet, hogy ő a Kaszás?

Nem tudom megállni, hogy fel ne nevessek a bolond gondolatra.

Pillantásom visszavándorol rá. Végül is tényleg talpig feketében van. Csak éppen köpeny helyett egy drágának látszó kabátot visel, kasza helyett pedig cigarettát tart a kezében. A cigarettavég vörösen izzik a borús égen, ahogy egy újabb mély slukkot szív belőle.

Egy kósza fürtöt visszatűrök a pulóverem kapucnija alá, és szorosabbra húzom a zsinórt az állam alatt. Mennem kéne. Nemcsak azért, mert ettől a férfitől kiráz a hideg, hanem azért is, mert Albertónak mindenhol van szeme és füle. Max, a kísérőm, nem spicli, de bármelyik percben visszajöhet, és...

– Mert ha zuhanni készülsz... – Tesz egy határozott lépést a perem felé, mire a szívem a torkomba ugrik. Olyan magabiztosságot sugároz, mintha csupán egy úszómedence széléről pillantana le, nem pedig az ötven méter mélyen alattunk tomboló óceánra. – Hosszú út áll előtted.

Lökd le!

Legszívesebben savat öntenék az agyamban cikázó nemkívánatos és visszatetsző gondolatra. *Mi ütött belém?* Ahelyett, hogy mérgező gondolatokon töröm a fejem, inkább szólnom kéne neki, hogy lépjen hátrébb, vagy megragadnom a karját, mert máris megrándulnak az ujjaim, hogy ezt tegyem. De nem teszem.

Talán a félelem dermeszti meg a vért az ereimben, vagy a lelketem gyötrő, morbid kíváncsiság, de mozdulatlan és néma maradok.

Beteges elragadtatással bámulom a peremen egyensúlyozó öltönycipőjét. Nemcsak a halottakat nem tiszteli ez az ember, hanem a *halált* sem. Mert ha csak egy fél lépést is tesz előre, vagy egy hirtelen széllökés jön a rossz irányból, akkor... *eltűnik*.

Az öklöm összeszorul. A pulzusom olyan hangosan dübörög a halántékomban, hogy elnyomja a szél süvítését.

Mit tennék, ha lezuhanna?

Amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is illan a kérdés a fejemből. Természetesen már előre tudom, mit tennék. Átvágnék a temetőn, megkerülném a templomot, és besurrannék a szemközti kedvenc telefonfülkémbe. Aztán ahelyett, hogy a parti őrséget hívnám, tárcsáznám a számot, amelyet jobban tudok, mint a sajátomat, és meggyónnám, hogy semmit sem tettem, hogy segítek.

Mert ilyenek a kényszeres vétkezőök.

Csak amikor végre hátralép egyet, akkor veszem észre, hogy visszatartottam a lélegzetemet. Kiengedem az elhasznált levegőt, megkönnyebbülve, hogy *megkönnyebbülést* érzek, nem pedig csalódottságot. Ez azt jelenti, hogy ezúttal nem győztek a mérgező gondolataim.

Felpillantok a profiljára, pont amikor egy utolsó slukkot szív a cigarettájából, majd az óceánba pöccinti. Aztán megfordul, és egyenesen a szemembe néz, mint aki pontosan tudja, hol találja.

Megdobban a szívem.

Hű, bölömbika! Jóképű.

Átható zöld szempár vizslat, szögletes állkapcsa pedig épp olyan éles, mint az arccsontja.

Zavaros agyamnak csak ennyi észlelésre futja, mielőtt hátat fordít mellettem a borús látóhatárnak.

Szaporábban veszem a levegőt. Túl közel van. Veszedelmesen közel, én pedig úgy érzem, mintha megint fél lábbal a szakadék felett lennék. Szorosan mellette állok, és próbálok nyugton maradni. Igyekszem nem túlzottan zihálva lélegezni vagy túl sokat izegni-mozogni. Igyekszem nem venni tudomást arról, hogy a karja nyomása átsüt az esőkabátomon, vagy hogy az aftershave-je fás jegyeivel elkeveredett, itt kísértő cigarettafüstjétől összehúzódk a mellbimbóm.

Egészen a fülemhez hajol, én pedig felkészülök az ütközésre.

– Az öngyilkosság bűn – dörmögi, miközben a borostája súrolja az arcomat. – De Devil’s Dip valahogy arra készítet, hogy a mélybe vesse magát az ember, nem igaz?

Aztán már ott sincs, öltöncipője alatt ropog a kavics, ahogy a kocsija felé tart.

A mellkasom emelkedik és süllyed, ahogy a szívem megpróbálja felidézni a normális ritmusát.

Ott állok kábán, az óceánra bámulva, amíg meg nem halom a felbőgő motort és a kerekek csikorgását. Aztán reszketeg kilégzéssel térdre rogyok a sárban.

Ki a csuda ez, és mi a csuda volt... ez?

Amint a szívverésem lelassul, és az adrenalin hatása csökken, az agyam teret enged más megfigyeléseknek. Mint például az idő múlásának. Ja, és annak, hogy *megfagyok* idefent. Ránézek az órámra, és elmormolok egy madaras szót. Max alig három perc múlva értem jön a régi templom elé, úgyhogy ha el akarom intézni a szokásos telefonhívásomat, akkor ideje összeszednem magam.

Hátat fordítok a meredélynek és a benne rejlő veszélyes csábításnak, és átvágok a temetőt átszelő, benőtt ösvényen. Elmegyek a templom mellett, és átkelek az úton, miközben fejcsóválva nézem a fekete keréknyomokat az aszfalton, majd beslisszanok a buszmegálló melletti telefonfülkébe.

A kagylót a vállam és az arcom közé szorítva tárcsázom a számot.

Háromszor kicseng, aztán átkapcsol a hangposta-szolgáltatásra.

– Ön az Anonim Bűnösöket hívta – mondja egy robot-szerű, női hang. – Kérem, a sípszó után hagyja meg bűnét.

A hosszú sípszó után veszek egy mély lélegzetet, aztán feltárom a lelkemet.